

Kirke- nyt

Skellerup og Ellinge sogne

NR. 4

OKTOBER - NOVEMBER - DECEMBER 1992

12. ÅRGANG

I henhold til lov om valg til menighedsråd § 1 stk. 2 og bekendtgørelse fra Kirkeministeriet af 31. oktober 1991 skal det hermed bekendtgøres, at der afholdes valg til menighedsråd tirsdag den 10. november.

Eventuelle alternative lister skal være valgbestyrelsesformændene i hænde senest mandag den 29. september kl. 19,00.

Valgbestyrelsesformændene er:

Ellinge: Liss-Lotte Talbro

Skellerup: Frans Rasmussen

Tre udpluk af Johs. Christensens bog:

»De vilde ånders trop«

— Magten i Folkekirken

Hvad der i århundreder har været et mande-erhverv er nu ved at blive til et kvinde-erhverv, selv om der stadig er lang vej til et ligeligt antal mandlige og kvindelige præster. Alligevel betyder denne udvikling en ændring af det kirkelige klima, lige så radikal som den, der i disse år hævdes at foregå med det globale. Eller man kan sige, at der er tale om en forrykning af kirkens åndelige hormonbalance. På faretruende måde synes den at være kommet i overgangsalderen. Det viser sig i en udbredt tvivl om dens identitet, hvad de vidtløftige bestræbelser på at synliggøre, markere, markedsføre klart nok viser. Masser af præster — især kvindelige, desværre — får svedture, når nogen spørger, hvad man egentlig skal med kirken eller præsterne. I stedet for grundigt at overveje, hvad man vil med den institution, man er ansat i, kaster man sig hovedkulds ud i irrelevante kirkelige initiativer, angiveligt for at finde afsætning for det produkt, hvis art og kvalitet, man ikke gør sig noget klart begreb om. F. eks. hitter man på at invitere politiske pampere, ateistiske kulturradikale journalister, der overvejer at indlede et gudsforhold, slikkede erhvervsfolk, manierede trendsættere og grædekoner fra tv til at ride deres kæphest på kirkens prædikestol, hvorfra man retteligt burde tale et opbyggeligt og oplysende ord til menigheden og ellers holde sin mund. Som om man puster liv i det kirkelige fejernøg ved at hente dem ind, som er revnende ligegla-

de med kristendommen, men vant til at udbrede sig om hvad som helst i medierne. Jeg skal ikke bestride, at sådanne alternative prædikanter kan være både interessante og pikante og trække fulde huse. Blot er menigheden ved den slags gudstjenester ikke menighed, men publikum, thi man kommer sammen af nyfikenhed, ikke for evangeliets skyld. Næste søndag må den samme udbrændte præst jo til det igen for den samme skrumpne menighed. Så er fortryllelsen hævet, luften gået af ballonen, og man må igen nøjes med evangeliet, som — især i den sædvanlige præsts middelmådige udlægning — ikke syner af meget efter mødet med sådan en interessant, måske anfægtet, måske endda hensynsløst ærlig personlighed.

Men det er ikke det virkelige menneskeliv, hvor ordet — samtalen, fællesskabet — og hjertet — følelsen, opmærksomheden — har deres selvfølgelig og afgørende plads, der interesserer de kirkeligt aktive og magtfulde. Det gør derimod de spekulationer, som formørker både livet og kristendommen i stedet for at oplyse og forklare. F.eks. opstiller man det luftige ræsonnement, at er man kristen, så må man gøre godt, hvorefter man ser sig omkring for at finde et sted at praktisere sin godhed og nogle ofre at være god imod. Man bliver altså politisk, men eftersom der i politik ikke er ret mange gode eller nogen synderlig godhed, bliver man selvgod og selvretfærdig, hvilket man udnævner til sandt kristeligt enga-

gement. Herefter er alle de, der ikke er (selv)gode, heller ikke kristne, ikke rigtige kristne, for de gør jo ikke det rigtige, sådan som kristne gør. De vilde ånders trop påtager sig således både at definere, hvem der kan anses for rigtige kristne, og at definere det gode, som bliver identisk med deres yndlingsideer, ifølge hvilke alt andet bliver ondt og ukristeligt. Pointen er, at kristendommen skal bruges — til at gøre godt med, hvorfor rigtige kristne bliver de godgørende, og den, som er godgørende, er helt i orden og god nok. Det er, hvad alle er enige om, for det er et tidstypisk og derfor aldeles omkostningsfrit synspunkt, der ikke siger andet, end at den pågældende bevidstløst er barn af sin tid. I al sin iver for at være god og tage sig af kvinder og børn og arbejdsløse og forholde sig kritisk til det kapitalistiske samfund, som man lukrerer på, overser man helt, at kristendommen går ud på, at alle mennesker er lige, bl.a. fordi alle, og det er ubetinget enhver, har syndet og fattes retfærdigheden fra Gud, som Paulus siger. Men er man god, kan man ikke samtidig være ond. Selv om Luther hævdede, at mennesket på én gang er både synder og retfærdig. For synderne, dét er jo de andre. At Kierkegaard sagde, at hvis han skulle tvivle på et eneste menneskes saligheds sag, da måtte han fortvivle over sin egen, dét glemmer man eller opfatter som en særlings forkvaklede tankegang. De gode udmønter derpå deres godhed i overkommelige, moderigtige og derfor prestigegivende politiske programmer og aktioner, der i højere grad sigter imod at profilere kirken end at tjene næsten.

- - -

Den danske Folkekirke er i dag rammen om kristendommen i Danmark, og det danske folk er i almindelighed, hvad præsteskabet sært nok er tilbøjeligt til at glemme, gennem-kristent, danskerne er bare ikke særlig flittige til at gå i kirke, men det har de aldrig været, og det er man ikke i nogen del af den vestlige verden, undtagen visse steder i USA, og den form for kirkelighed, som kendes herfra, vil de fleste hastigt betakke sig for. Det danske folk vil for ca. 90 procents vedkommende gerne være medlemmer af Folkekirken, man vil gerne døbe sine børn, mange også have dem konfirmeret, man vil i stigende grad gerne giftes i kirken, og de fleste familier vil, når døden rammer dem, også gerne gøre brug af kirken ved den lejlighed. Folkekirkenes ritualer, dens rum, dens stadig velkendte salmer kan give en følelse form og mening, kan skabe et forløb, der opleves og huskes som smukt, højtideligt og befriende. Og sådan bruges den vanmæssigt uden at behøve at markere sig, gøre sig synlig eller gøre sig til af sin overstrømmende kærlighed til de fattige eller sin kvælende omsorg for »ofrene«. Dem kan man tage sig af, hvor man finder dem, uden at gøre hverken nogen dyd eller sensation af det. For faktisk er kirken også for de glade og tilfredse, men det er selvfølgelig svært at gøre det til en medie-begivenhed. De glade og tilfredse, de findes faktisk, og mange af dem møder op i kirken om søndagen for at sige Gud tak og synge ham en sang for den lyse dag.

Vintermøder 1992-93

Torsdag d. 8. oktober i Skellerup præstegårds konfirmandstue:

Højskolelærer Ditte Krøgholt, Ulfborg: »David og Batseba«

Ditte Krøgholt genfortæller den berømte historie fra Det gamle Testamente om kong Davids storhed, lidenskab og fald.

Torsdag d. 26. november i Flødstrup præstegårds konfirmandstue:

Adjunkt Joakim Garff, København: »Søren Kierkegaards liv og værk«

Alle ved, at Søren Kierkegaard var en verdensberømt dansker. Men hvem var egentlig den mærkværdige magister Kierkegaard fra København? Foredraget handler om hans liv og skæbne og om hans forfatterskab, som er et af højdepunkterne i dansk og europæisk litteratur.

Torsdag d. 14. januar i Flødstrup præstegårds konfirmandstue:

Domprovst Niels Henrik Arendt, Haderslev: »Islam - profetens religion«

Foredraget handler om islams oprindelse og historie og forsøger endvidere at besvare disse aktuelle spørgsmål: Er islam en trussel for den vestlige verden? Er der sandhed i islam? Har kristendommen og islam noget at sige hinanden?

Torsdag d. 11. marts i Flødstrup præstegårds konfirmandstue:

Programchef Jørgen Thorgaard, Roskilde: »Danske billeder«

Et kulturkritisk foredrag, som søger at tegne en beskrivelse af dagens Danmark. Befinder vi os i en kulturel og politisk krise? Og hvad er der i så fald at gøre ved det?

Alle møder begynder kl. 19,30 og er gratis. Kirkebilen kan benyttes.

Menighedens spalte(r)

Denne plads er beregnet til læsernes indlæg. Meninger, oplevelser, gode ideer — kort sagt, sæt fantasien i sving! Send noget skriftligt eller ring, så sætter vi det på skrift. Tlf. 65 35 11 18, Skellerupvej 40, Lone Wellner Jensen. Indlæg kan også sendes til de to øvrige medlemmer af »Kirkenyt«s »redaktion« — Janne Kølleskov, Skellerup og Liss-Lotte Talbro, Ellinge.

Sømandskirken

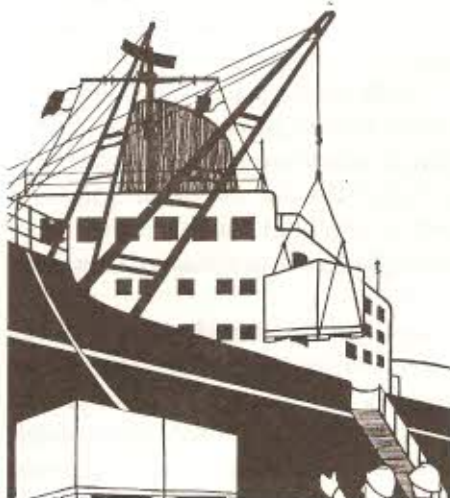
Siden slutningen af 1988 har vi haft kontakt med en flok maskinmesterelever. Det har i høj grad været en oplevelse for os her i huset, idet vi næsten føler, at den store verden er kommet hjem til os. Efter deres første »sejl-periode« — ca. et halvt år — var der en ting, som *alle* var enige om — og fortalte om — nemlig Sømandskirken. Den har nok for os altid været ret diffus, men nu er den gjort synlig.

Alle har de unge mennesker været i Long Beach/Los Angeles. Netop i den sømandskirke er der utrolig godt for dem at komme. Når skibene lægger til kaj, kan man aftale med sømandskirken om afhentning i en minibus og derved spare tid og penge p.g.a. statsgrænser o.s.v. Når de kommer til kirken i LA, kan de møde andre danske søfolk, gå til gudstjeneste, telefonere (det er billigere end ombord, hvor det via satellit koster 62 kr./min.), skrive breve og i det hele taget få løst evt. problemer.

En god oplevelse har vi selv haft med den Danske Sømandskirke i Rotterdam. Vi skulle besøge vores søn i Rotterdam havn, hvor det skib, han sejlede med, skulle ankomme, men på et lidt usikkert

tidspunkt. I Holland skulle vi besøge en »gammel« skolekammerat først, og hun ringede og sagde, at kirken kunne oplyse os om nøjagtigt tidspunkt og kajplads. Det betyder jo noget, når der er ca. 9.000 af slagsen. Forøvrigt fortalte hun også, at når man er dansker i Holland, så får man kirkebladet samt invitation til arrangementer og kan komme ombord på specielle skibe (f.eks. »Vædderen« da den var i Holland).

Vi var inviteret til at bo på skibet og skulle så indkvarteres i vores søns formiddagspause, men da vi kom til skibet, var der lidt mærkeligt. Det viste sig, at vores søn var blevet indlagt på et brand-

sårscenter (for kemikalieforbrændinger) efter at være blevet forbrændt med 130-140° varmt fuel-olie p.g.a. en defekt sikkerhedsventil. Det var sket kl. ca. 7,15, og vi var der kl. 10,00, men Sømandskirken var allerede i funktion. Vi fik at vide, at de ville hjælpe os, det de kunne, og tage ud til sygehuset. Skibet fungerede også fantastisk, og med en enorm god besætning — bedre findes vist ikke — behøvede vi ikke at trække så meget på kirken.

Allerede samme eftermiddag mødte vi præsten på brandsårscentret og fik talt med ham, og da havde han allerede flere gange været i kontakt med afdelingen og bedt dem ringe, hvis vores søn ønskede hjælp (han er kun 19 år). Da vi kom ind på stuen, havde præsten haft frugt, danske aviser og blade med. Det var vel nok enestående.

Nu ved vi godt, hvad Sømandskirken er.

Elna Noesgaard

En kedelig oplevelse

Den 5. juli kl. 10,15 Skellerup kirke. Vi var inviteret til barnedåb (indbudt til kirke med børn). Vi glædede os meget, både far, mor og to børn, til at skulle se lille Henrik blive døbt. Drengen på fire år snakkede meget om det at blive døbt. Han huskede, da han hjalp præsten (Lone) med at døbe lillesøster, så alle, også Gud vidste, at hun skulle hedde Josephine, så i dag skulle vi med!

Vi kom glade til kirken, enige om at være stille og høre præsten fortælle historier og synge og se dåben. Men ak og ve. Midt i gudstjenesten havde børnene tabt en bog på gulvet 3-4 gange, og den store hviskede spørgsmål omkring selve gudstjenesten, og en enkelt gang lidt højt til lillesøster, at hun havde taget hans plads, efter at vi havde været oppe og stå.

Bag os sad to andre familier med små børn, som pludrede glade til hinanden. Rammen til en hyggelig gudstjeneste med barnedåb var til stede. Men præsten (som ikke var vores egen pga. ferie) ville det anderledes. Midt i prædikenen stop-

pede han, lige efter at fedekalven var slagtet, og foreslog, at de, der havde urolige børn med i kirke, gik ud under resten af prædikenen. Og os, han kiggede på, rejste os og gik ud med en mærkelig følelse, da ingen af os på noget tidspunkt havde følt noget problem. Vi blev enige om, at præsten nok ikke kunne koncentrere sig lige i dag, og det var egentlig synd for ham, men da vi ikke blev kaldt ind igen efter prædikenen, kunne vores medlidenhed ligge på et meget lille sted, og efter at have hørt resten af gæsterne berette om, at de resterende børn ej heller blev inviteret til at komme op og se deres lille fætter blive døbt, synes jeg, det var gået for vidt.

Det er ikke den måde, vi plejer at blive behandlet på, når vi kommer i kirke. Det være sig Ejsing, Nr. Lyndelse og Ellinge kirker. Dér bliver der taget hensyn til *alle*. Ved barnedåb og bryllup, hvor der er mange børn, bliver gudstjenesten tilrettelagt derefter.

Pia Hansen

Kan det være rigtigt?

Søndag d. 5/7-92 var jeg i Skellerup kirke for at se min venindes søn blive døbt. Jeg og mange andre var kommet for at se dette. Der var mange mennesker med i kirken, som var familie og venner til barnets forældre. Faktisk var der kun to »almindelige« kirkegængere.

Da vi var utrolig mange mennesker, var der selvfølgelig også børn til stede. To af disse børn kom til at tabe deres medbragte bøger på gulvet ca. fem gange ialt. En anden sød pige på et halvt år sad og pludrede.

Under prædiken blev disse børn samt deres forældre bedt om at forlade kirken, indtil prædiken var slut. De fik aldrig lov til at komme ind igen. Der blev end ikke kaldt på dem, da Henrik skulle døbes.

Kan det virkelig være rigtigt, at præsten, som var ferieafløser for Lone, skal have lov til at hindre folk — og især børn — i at deltage i dåben? (»Lad Guds børn komme til mig«). Her vil jeg samtidig gøre opmærksom på, at børnene og deres forældre ikke blev hentet ind igen pga., at kordegnen var lige så målløs og forbavset som samtlige kirkegængere den dag.

Stemningen ved sammenkomsten bag efter var meget trykket af denne ubehagelige oplevelse. Det skulle dog ellers have været en dag, som familie og venner kunne se tilbage på med glæde.

Mette Conradsen, Ellinge

En kommentar til de to læserbreve om barnedåben i Skellerup kirke

Jeg vil gerne her knytte et par kommentarer til forholdet: gudstjeneste/børn i almindelighed, idet jeg jo af indlysende grunde ikke kan kommentere den konkrete anledning til læserbrevene.

Først vil jeg gerne understrege, at børn selvfølgelig er ligeså velkomne til gudstjenester som voksne, og især er det godt, at de oplever dåb og får dåbens betydning indprentet igen og igen. Men i kirken som andre steder gælder der uskrevne love, og der er hensyn at tage. For at tage det sidste først — kirkegængere forventes at tage hensyn til hinanden. De andre må kunne høre og må kunne koncentrere sig, gudstjenesten er også deres — om der så også kun er én anden til stede. Netop for denne ene kunne det være afgørende vigtigt den dag at høre Guds ord. Vi kender alle til det, at børn er livlige og oplever intenst, vi ved, at børn har svært ved at holde sig i ro i over en time, men også i kirken (som iøvrigt alle andre steder, hvor der tales, hvor en meddelelse skal komme igennem) må børnenes aktivitet underordne sig dette hensyn.

Det er præstens opgave at holde gudstjeneste på værdig vis. Hans arbejde er at prædike og holde gudstjeneste, og derfor må han også gøre alvor af det hver gang. Det er hans ansvar at skønne, hvornår forstyrrelser bliver for omfattende, og iøvrigt kan dette skøn indankes for biskoppen ved det pågældende stift. Hertil vil jeg så kun føje, at vores kirkepersonale (kirkesanger, graver og organist) herefter vil være opmærksomme på børn, der enten selv eller ved henstilling har forladt kirken under prædiken.

Lone Wellner Jensen

Børnesiderne

Ligesom vi hvert år d. 1. januar begynder et nyt kalenderår, har kirken også sit år, kirkeåret.

Kirkeåret starter fire søndage før jul med den periode, som vi kalder adventstiden. Advent er et gammelt ord, der be-

tyder »det, der skal komme«. Det, der skal komme, er selvfølgelig julen — en af kirkeårets store højtid. Vi kender alle beretningen fra Lukas-evangeliet 2. kapitel om, at »det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus, at

al verden skulle skrives i mandtal...» Den befaling betød jo, at Josef og Maria måtte rejse til Bethlehem for at blive talt, og som vi ved, fødes Jesusbarnet der om natten i stalden.

Den tid, der følger efter julen, hedder Hellig tre kongers tiden. Mathæus fortæller om kongerne i sit evangelium: »Da nu Jesus var født i Bethlehem i Judæa i kong Herodes' dage, se, da kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem...«

Efter Hellig tre kongers tiden følger fasten. Fra fastelavns søndag er der ca. 40 dage til påske, og ligesom vi i adventstiden forbereder os til julen, ser vi i fastetiden frem mod en anden af årets store festligheder — påsken: Palmesøndag med Jesus' indtog i Jerusalem,

Skærtorsdag hvor Jesus spiser det sidste måltid med sine disciple, Langfredag med korsfæstelsen, og endelig den helt store dag, Påskedag, hvor Jesus om morgenen stod op af graven.

40 dage efter påske når vi til Kristi himmelfartsdag — den dag hvor Jesus tog afsked med sine disciple. Fra denne dag går der nu ca. 10 dage, inden vi kommer til den sidste store højtid i kirkeåret. Det er pinsen, hvor Gud sendte Helligånden — styrken fra Gud — til menneskene.

Siden adventstiden har det været festtid. Nu bliver det arbejdstid. I kirken kalder vi det trinitatis-tid. Ordet betyder tre-enighed. Man kan sige det på den måde, at *Gud* har vist sig gennem *Jesus*, og da han ikke mere kunne være her, kom *Helligånden*. Trinitatis-tiden begynder, mens det er sommer, og fortsætter helt frem til adventstiden.

Der ligger et hus

Mel.: »Hist, hvor vejen slår en bugt«

Hist, hvor vejen slår en bugt,
ligger der et hus så smukt,
murene: just som de står,
stod de snart i tusind år —
før var hvert et vindue smalt,
skabte kun oplysning halvt,
luthersk lyser nu Guds ord
over stol og font og bord —
højt fra tårnet klokken lyder,
sognets folk til fest indbyder.

Hver en søndag-morgenstund
kaldes ind på kirkegrund,
gravren trykker på en kanp —
— klokkerebet længst han slap —
deggen kommer, glad og fro,
i habit og blanke sko —
opfyldt af musikkens gnist
derpå husets organist —
og hvem mere? jo, Go'mor'en!
råber jovialt pastoren!

Præstekonen hun er med
så er de en menighed!
Ja, men kommer ikke der
gamle Maren, sød og kær,
samt en artig konfirmand —
syv til sognets kirke fandt!
Ja, men før end ret man ser,
myldrer ind tre-fire fler,
hvorpå messen kan begyndes,
evangeliet forkyndes!

Toner fylder kirkens rum,
hvilket flot præledium —
lidt for langt var det måske,
af minutter tog det tre,
deggen han er blevet sur,
han har kigget på sit ur,
men nu står han i sit kor,
her har han de store ord!
Højt opløfter han sin stemme,
det tør han vist ikke hjemme!

Fint i flugten fanger han
tonen, gnisten nu slår an,
snart har han sig, uforsagt,
et par takter foran bragt,
skønt det, tænk på Grundtvigs kvad,
yndigt er at følges ad —
men i salmens tredje vers
kommer gnisten ham på tværs —
hjælpeløst han halter efter,
han har opbrugt sine kræfter.

Præsten hist i kirken kor
inspicerer altrets bord,
står nu alting, som det skal?
det gør HAN i alle fald, —
stagerne bør flyttes frem,
hvad, om nogen pudsed dem!
og på dugens smukke lin
ses en plet af stearin. —
Så er han med andagt rede
til et: »Lad os alle bede!«

Siden på sin stol han står,
teksten læst de døbte får,
som beskedent slog sig ned
nederst på et ydmygt sted.
Over fjorten bænke når
Herrens ord — måske — hans får,
har han ikke »guld i mund«,
napper de sig nok et blund!
Op dog vågner alle sammen,
når de hører ordet: »AMEN!«

Snart er søndagsmessen endt,
menigheden hjemad sendt —
Intet »Tak, fordi du kom!«
venter den, der sandt er from!
For man kommer vel af lyst
eller for at søge trøst —
Fire får desuden løn
for en stund med sang og bøn! —
Men hvor skønt at ha' sit virke
i den kære folkekirke!!!

Jørgen Michaelsen

Program Skellerup-Såderup-Ellinge Foredragsforening

22. oktober 1992:

Tove Jørgensen, Ferritslev, læser op på
fynsk og synger med klaverakkompag-
nement fynske sange.

Ellinge forsamlingshus kl. 19,30.

19. november 1992:

Torben Jørgensen, Ryslinge: Demokrati
og medierne.

Ellinge forsamlingshus kl. 19,30.

21. januar 1993:

Lene Scheer Pedersen, Tommerup, et
tidligere medlem af Jehovas Vidner, for-
tæller om sekten og sin besværlige vej ud
af den.

(Fælles med Skellerup og Ellinge menig-
hedsråd).

Skellerup forsamlingshus kl. 19,30.

11. februar 1993:

Else Møller, Kerteminde — husmoder
gennem tiderne.

Skellerup forsamlingshus kl. 19,30.

Fra menighedsrådene

Ellinge kirkegård

Som man nok har bemærket, bliver der gravet og ryddet buske bag ved graverhuset på Ellinge kirkegård. Vi har lejet et stykke jord af Hans Aage Hansen, så vi kan få en løsning på vores affaldsproblem. Ved samme lejlighed bliver lyskablerne gravet ned i jorden, og luftledningen fjernet.

Der vil i den nærmeste fremtid (håber vi) blive opsat en grøn jernkasse, hvor vi skal henlægge det grønne affald til kompostering.

Der vil blive plantet rundt om denne kasse, så den kan falde pænt ind i omgivelserne. Derefter er den grå affalds-spand ved graverhuset kun til restaffald.

Genbrugsaffald (papir, pap og flamingo) bedes hensat i det dertil indrettede rum bag kapellet. Der er et skilt på døren, så der skulle ikke være noget at tage fejl af.

Ellinge menighedsråd

Afsked

I anledning af at Inga og Børge Sørensen holder op som graver, ringer og kirketjener ved Ellinge og Skellerup kirker pr. 30. november 1992, skal der fra begge menighedsråd lyde en stor tak til jer.

I har passet begge kirker og kirkegår-

de til vor fulde tilfredshed. Altid har der været pænt og ryddeligt. Tak for et godt samarbejde.

I samme anledning indbyder menighedsrådene alle fra de to sogne til en sammenkomst i konfirmandbygningen efter gudstjenesten søndag den 29. november kl. 14,00.

Skellerup og Ellinge menighedsråd

Til de afgående menighedsrådsmedlemmer

Hermed vil jeg gerne sige tak for jeres arbejde i menighedsrådet. Tak for ansvarlighed og solid opbakning.

Skellerup og Ellinge menighedsråd har været og er prægede af en god arbejdsatmosfære og en ægte folkelig ansvarlighed, der viser sig i gode rammer for det kirkelige arbejde. Tak fordi I tog jeres tørn.

Lone Wellner

